

Kitab Daniel - Nomer Sangalas Puluh Lima

Mbabar Wigati Profetis saka Pawarta Malaékat Kapindho

Jeff Pippenger

2024-02-28

Ing sajarahing lumakuning pakaryaning malaékat kapisan lan katelu, pawartos mau bisa diringkes déning pawartosé malaékat kapindho.

Banjur ana malaékat liyané mèlu tumut, ngandika, Babil wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, amarga dhèwèké wus marakaké sakehing bangsa ngombé anggur bebenduning laku jina-ne. Wahyu 14:8.

Malaékat kapindho ngenali panrapan telu-lapis saka ramalan, tumrap wong-wong sing gelem ndeleng. Malaékat kapindho lagi ngaturaké sawijining piweling kenabian, lan isiné piweling iku yaiku yèn Babil wis kaping pindho rubuh. Iku ngenali Babil minangka “kutha gedhé” kang ing pasal pitulas lan wolulas kaidentifikasi minangka Babil Modern. Babil Modern wis kaping pindho rubuh, lan rubuhe iku kadadèkaké amarga dhèwèké ndadèkaké sakehing bangsa “ngombé saka bebenduning laku jina dheweke.” Laku jinané iku katindakaké bebarengan karo para ratu ing bumi. Sesambungan iku ndadèkaké dhèwèké bisa nggunakaké kakuwatan para ratu sing dadi mitra laku jinané kanggo nindakaké “bebenduné,” yaiku panganiaya kang digawa déning dheweke marang umat Allah kang setya.

Anggur iku sawijining piwulang, lan piwulang kang ndadèkaké dhèwèké nuntun sakehing bangsa supaya ngombé iku, yaiku piwulang palsu kang ngakoni yèn nyembah srengéngé bakal ngasilaké katentreman. Sakehing bangsa nampani “tandha” panguwasané, yaiku panyembahan marang srengéngé, kaya kang kapralambangaké déning pangibadah dina Ahad. Ditampané “tandha” iku déning sakehing bangsa kalakon marga saka kakuwataning Amerika Serikat, nanging iku kelakon ing mangsa peperangan kang saya nggegirisi sing digawa tumrap planit bumi déning Bilai katelu saka Islam. Bangsa-bangsa nampani “anggur” bebenduné, adhedhasar janji bab “katentreman lan kaslametan.”

“Saiki ana tembung manawa aku wis mratelakake yèn New York bakal disapu déning ombak pasang raksasa? Iki ora tau dakucapake. Aku wis ngandika, nalika aku ndeleng gedhong-gedhong gedhé sing lagi diadegaké ana ing kana, tingkat demi tingkat, ‘Pemandhangan kang nggegirisi apa ta kang bakal kelakon nalika Pangéran jumeneng kanggo ngguncang bumi kanthi nggegirisi! Banjur tembung-tembung ing Wahyu 18:1–3 bakal kacumponan.’ Sakabehé bab kaping wolulas saka kitab Wahyu iku minangka pepéling bab apa kang bakal nekani bumi. Nanging aku ora nduwèni pepadhang mligi gegayutan karo apa kang bakal nekani New York, kajaba mung yèn aku ngerti yèn ing sawijining dina gedhong-gedhong gedhé ing kana bakal dirubuhaké déning puteran lan pambaliking pangwasané Allah. Saka pepadhang kang wis kaparingaké marang aku, aku ngerti yèn karusakan ana ing donya. Sawijining pangandika saka Pangéran,

sapracikan saka pangwasané kang maha kuwasa, lan bangunan-bangunan raksasa iki bakal ambruk. Pemandhangan-pemandhangan bakal kelakon kang kacethané nggegirisi nganti ora bisa kita bayangaké.” Review and Herald, 5 Juli 1906.

Pawarta malaékat kang kapindho katandhesaké manèh ing tanggal 11 September 2001, nalika gedhong-gedhong agung ing Kutha New York dirubuhaké déning sajabaning panyandhanganing asta Allah.

“Wangsit ngandika, ‘Aku weruh malaékat liyané tumurun saka swarga, kagungan panguwasa gedhé; lan bumi dadi padhang déning kamulyané. Lan panjenengané sesambat kanthi rosa nganggo swara kang kuwat, pangandikané: Babil gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wus dadi panggonané dhemit-dhemit’ (Wahyu 18:1, 2). Iki yaiku piweling kang padha karo kang diparingaké déning malaékat kapindho. Babil wis rubuh, ‘amarga panjenengané wis ndadèkaké sakehing bangsa ngunjuk anggur bebenduning laku jina-panjenengané’ (Wahyu 14:8). Apa ta anggur iku?—Yaiku piwulang-piwulangé kang palsu. Panjenengané wis maringi marang jagad iki sabat kang palsu minangka gantiné Sabat saka angger-angger kaping papat, lan wis mbalèni goroh kang kapisan diucapaké déning Sétan marang Hawa ing Éden,—yaiku yèn nyawa iku sipaté langgeng kanthi alami. Akeh kaluputan liya kang sarupané wis kasebaraké adoh lan amba déning panjenengané, ‘mulangaké pepakoné manungsa dadi piwulang’ (Matius 15:9).”

“Nalika Gusti Yesus miwiti paladosan umum Panjenengané, Panjenengané ngresiki Padaleman Suci saka panajisan nistha kang sakral. Ing antarané tumindak pungkasan saka paladosan Panjenengané ana pangresikan kaping pindho marang Padaleman Suci. Mangkono uga, ing pakaryan pungkasan kanggo pepènget marang donya, ana rong panggilan kang béda kang katujokaké marang pasamuwan-pasamuwan. Pawarta malaekat kang kapindho yaiku, ‘Babil wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, amarga dhèwèké wis ndadèkaké sakehing bangsa ngombé anggur bebenduné laku jinaé’ (Wahyu 14:8). Lan ing panguwuh sora saka pawarta malaekat kang katelu, kaprunge swara saka swarga ngandika, ‘Metua saka ing kono, he umat-Ku, supaya kowé aja mèlu nandhangaké dosa-dosané, lan supaya kowé aja nampani pageblug-pageblugé. Amarga dosa-dosané wis nganti tekan swarga, lan Gusti Allah wis ngèlingi sakehing pialané’ (Wahyu 18:4, 5).” Selected Messages, buku 2, 118.

Antara tanggal 11 September 2001 lan angger-angger Minggu sing bakal enggal teka ing Amerika Serikat, telung ayat pisanan saka Wahyu wolulas kaangenan, awit ing wektu angger-angger Minggu iku panggilan supaya metu saka Babil wiwit kalantaraké.

“Wahyu 18 nuduhaké marang wektu nalika, minangka akibat saka nampik pepènget rangkep telu ing Wahyu 14:6–12, pasamuwan bakal wus temenan tekan ing kaanan kang wis dinubuataké déning malaekat kapindho, lan umating Allah kang isih ana ing Babil bakal katimbangan supaya misah saka pasrawungané. Pesen iki yaiku pesen pungkasan sing bakal tau kaparingaké marang jagad; lan pesen iki bakal ngrampungaké pagawéané. Nalika wong-wong sing ‘ora precaya marang kayektèn, nanging seneng marang pialaning piala’ (2 Tesalonika 2:12), bakal kasilihaké kanggo nampani kasasar kang banget lan pracaya marang goroh, nalika iku pepadhanging kayektèn bakal madhangi saben wong

kang atiné kabuka kanggo nampani, lan kabèh para putraning Gusti kang isih tetep ana ing Babil bakal ngrungokaké panggilan iki: ‘Padha metua saka ing kono, hé umat-Ku’ (Wahyu 18:4).” *The Great Controversy*, 389, 390.

Nalika hukum Minggu sing bakal enggal rawuh iku katetepaké, umat prajanjian sing biyèn bakal nampani kasasar kang rosa. Wiwit tanggal 11 September 2001, nganti kasasar kang rosa iku katumpahaké nalika hukum Minggu, piwulangé malaékat kapindho diambali manèh, lan panampikan marang iku nggambaraké panampikan marang “pepèling telung-lapis ing Wahyu patbelas, ayat enem nganti rolas.” Ing pangertèn iki, telung malaékat iku kaawakaké déning piwulangé malaékat kapindho. Piwulangé malaékat kapindho yaiku Babil wis rubuh, wis rubuh, lan piwulangé malaékat kapindho iku dipasang ing antarané piwulang kapisan lan kaping telu.

Pangucaping swara kang kapisan ing Wahyu pasal wolulas iku minangka pangulangan saka pekabaraning malaékat kang kapindho, nanging iku nglambangaké panyingkiran marang katelu malaékat ing Wahyu patbelas. Pekabaraning malaékat kang kapindho makili katelu pekabaran iku, lan ngemu tapak asmané Alfa lan Omega, amarga wis dipratelakaké ing sajarahing gerakan malaékat kang kapisan, banjur bakal dipratelakaké maneh ing gerakaning malaékat kang katelu. Pekabaran iku nedahaké yèn Babil wis tiba kaping pindho, lan ing pangertèn kenabian iki iku nuwuhaké pratandha sawijining “penerapan telu-lapis saka ramalan.”

Kaping pindho ambruké Babilon, kaya sing digambarake déning Babel lan Babilon, makili ambruk pungkasané Babilon modhèren. Pranyatan kaping pindho bab ambruké Babilon dipunapit déning pesen kapisan lan pesen pungkasan saka telung malaékat. Struktur telung malaékat ngandhut tandha khas Alfa lan Omega, awit pesen kapisan diidentifikasi minangka “injil langgeng,” kang miturut tegesé dhéwé ateges injil kang langgeng, utawa pesen injil sing padha kanggo salawasé. Pesen malaékat katelu iku pesen injil sing mènèhi pepeling supaya aja nampa tandha kéwan mau, mula pesen kapisan lan pesen katelu, yaiku pesen kang kawitan lan kang pungkasan, iku pesen sing padha, awit loro-loroné padha-padha injil.

Alpha lan Omega maringi tapak astané “Kasunyatan” marang telung pekabaran iku, awit tembung Ibrani kang dipunjarwakaken dados “kasunyatan” iku katitahaken déning Sang Ahli Basa ingkang Ajaib kanthi nggabungkaken aksara kapisan, kaping tigalas, lan pungkasan saking abjad Ibrani. “Tigalas” minangka pralambang mbrontak, lan ana ing pekabaran kapindho pambrontakanipun Babilon, kados ingkang kawejahan lumantar piwulang-piwulang palsunipun lan laku jina rohanipun, dipuntandhani. Kados sampun kacathet sadèrèngipun, pekabaran kapindho ugi ngemot tapak astanipun Alpha lan Omega, awit pekabaran ingkang dipunwartakaken wonten ing sajarah Millerite kanggé ngumumaken kabukanipun pangadilan punika dipunbalèni malih wonten ing gerakaning malaékat katelu kanggé nandhani panutuping pangadilan.

Runtuhé Babel ing Purwaning Dumadi pasal sewelas iku minangka rujukan kapisan tumrap rubuhé Babil, lan paseksi bab pambrontakan Nimrod kanthi tangan wesi ngemu tandha

mligi saka pekabaran malaekat kang kapisan. Kaya kang wis katuduhaké ing tulisan-tulisan sadurungé, kabèh telung pekabaran saka telung malaekat iku uga dumunung ana ing sajroning malaekat kang kapisan. Ing pekabaran malaekat kang kapisan, ukara, “wedi marang Gusti Allah,” makili pekabaran kang kapisan, lan ukara, “paringana Panjenengané kamulyan,” makili pekabaran malaekat kang kapindho. Pekabaran kang katelu ditemokaké ana ing pekabaran kang kapisan, nalika iku mratelakaké yèn “wis tekan wektu pangadilané Panjenengané.”

Ing tibane Nimrod, yaiku tibane Babilon kang kapisan, telung langkah saka telung malaekat uga katandhani. Iku dilambangaké déning ungkapan “go to.”

Lan saindenging bumi iku basahe siji, lan tetembungane uga siji. Nalika padha lelungan saka sisih wetan, wong-wong mau nemu sawijining dhataran ing tanah Sinear; banjur padha manggon ana ing kana. Lan padha kandha siji marang sijiné, Ayo, padha gawé bata, lan diobong nganti mateng temenan. Bata iku dadi gantiné watu tumrap wong-wong mau, lan lemah aspal dadi gantiné adonan semen. Banjur padha kandha, Ayo, padha ngedegaké kutha lan menara kanggo awaké dhéwé, sing pucaké nganti tekan ing langit; lan padha gawé jeneng kanggo awaké dhéwé, supaya aja nganti padha kasebar ing saindenging lumahing bumi. Gusti Allah banjur tumedhak kanggo ndeleng kutha lan menara sing digawé déning para anak manungsa iku. Lan Gusti Allah ngandika, Lah, bangsa iki siji, lan kabèh padha duwe basa siji; iki lagi wiwitaning pagawéané; lan wiwit saiki ora ana apa-apa sing bakal bisa dicegah saka wong-wong mau, yaiku apa waé sing padha rênceanakaké arep ditindakaké. Ayo, padha tumedhak, lan ana ing kana padha ngacoake basané, supaya padha ora bisa padha mangertèni tetembungan siji lan sijiné. Mulané Gusti Allah nyebarake wong-wong mau saka kana menyang saindenging lumahing bumi; lan padha mandheg ngedegaké kutha iku. Mulane jenengé kasebut Babel; amarga ana ing kana Gusti Allah ngacoake basa saindenging bumi; lan saka kana Gusti Allah nyebarake wong-wong mau menyang saindenging lumahing bumi. Purwaning Dumadi 11:1-9.

Rubuhing Babil sing kapisan, kang dilambangaké minangka Babel, kaandharaké ing tembung “go to,” kaping telu. Katelu malaekat iku kabèh kawakilan ana ing malaekat kapisan. Daniel pasal siji uga nglambangaké pekabaran malaekat kapisan, lan kaya sing wis diidentifikasi sadurungé ing artikel-artikel iki, prosès panggodhèn telung-langkah saka Injil langgeng kapanggih ana ing langkah kapisan, nalika Daniel nampik mangan panganan Babil, lan malah milih ngluhuraké Gusti Allah. Pangajiwané kang kapisan iku pangajiwan saka malaekat kapisan kang tumurun ing sajarah Millerit tanggal 11 Agustus 1840 kanthi sawijining kitab cilik, kang dipréntahaké marang Yohanes supaya dipangan.

Banjur dhèwèké diparingi sawijining pacoban visual suwéné sepuluh dina, kang nedahaké anané pambédan antarané wong-wong sing mangan panganan Babil, lan wong-wong sing, kaya Daniel, milih mangan tetuwuhan. Pacoban kapindho iku ngasilaké rong golongan, kaya déné rawuhipun malaekat kapindho ing taun 1844. Pacoban kapindho iku banjur katututi déning pacoban ing pungkasané telung taun, nalika Nebukadnésar mratélakaké

pangadilané, kaya sing dilambangaké déning rawuhipun malaékat katelu tanggal 22 Oktober 1844.

Sawisé banjir, Nuh kaparingan dhawuh supaya yasa mesbèh-mesbèh, lan nalika nindakaké mangkono, dhèwèké ora kena ngethok utawa ngerapèkaké watu-watu sing digunakaké, lan uga ora kena migunakaké luluh kanggo mesbèh mau. Nimrod, sang pambrontak, migunakaké bata lan luluh, kanthi mangkono nyalsu mesbèh sesambetan prajanjian sing wis didhawuhaké supaya dienggo déning wong-wong sing ngenggoni bumi manèh. “Ayo” kang kapisan ing paseksèné Nimrod nggambarake sawijining “prajanjian karo pati” sing kawangun ing pambrontakan marang pekabaran kang kapisan. “Ayo” kang kapindho nggambarake pambangunan sawijining menara (gréja) lan sawijining kutha (negara). “Ayo” kang kapindho ing paseksèné Nimrod iku minangka gegandhèngan antarané Gréja lan Negara, yaiku cabulé pekabarané malaékat kang kapindho. “Ayo” kang katelu nggambarake paukuman awujud mbuyaraké bangsa mau lan nglimputaké basa.

Rubuhing Babil kapisan ngrasuk pralambang piwulangé malaékat kapisan, lan rubuhing Babil kapindho ing rong wujud pratandha kang netepaké unsur-unsur rubuhing Babil modhèren, ngrasuk pralambang piwulangé malaékat kapindho. Mangkono iku, awit rubuhing Babil kaya kacathet ing kitab Daniel nggambaraké wiwitan lan pungkasan, kaya uga piwulangé malaékat kapindho kang dipratélakaké ana ing wiwitan lan pungkasaning Adventisme. Sister White kanthi cetha mratélakaké yèn paukuman kang ditibakaké marang Belshazzar wis dipralambangi déning paukuman kang ditibakaké marang Nebukadnezar.

“Maring pangwasa pungkasan Babil, kaya déné kanthi pralambang marang pangwasa kang kapisan, wis rawuh putusan saka Sang Pengawas ilahi: ‘Dhuh raja, ... marang panjenengan iki dipangandikakaké; Kraton iku wus kapundhut saka panjenengan.’ Daniel 4:31.” Prophets and Kings, 533.

Rubuhé Babil kaping pindho ngemu tetengeré Alfa lan Omega, kaya mangkono uga pekabarané malaékat kaping pindho. Tetenger iku katuduhaké déning rubuhé raja Babil kang kapisan lan kang pungkasan. Pengadilan lan rubuhé Nebukadnésar digambaraké minangka “pitung wektu,” kang minangka rujukan marang “pitung wektu” ing Imamat 26, lan “panyebaran” ing pengadilan lan rubuhé Nimrod uga minangka rujukan marang “pitung wektu” ing Imamat 26. Pengadilan lan rubuhé Belsyazar digambaraké déning aksara-aksara murub kang gunggungé dadi rong éwu limang atus rong puluh, kang uga nandhakaké rujukan marang “pitung wektu” ing Imamat 26.

Sawijining “panrapan rangkep telu saka ramalan” ditetepake déning rong seksi kapisan kang ngenali lan netepake ciri-ciri saka panggenapan katelu lan pungkasan. Kanthi telung ambruké Babilon, pesen iku dhéwé kang ngenali ambruké Babilon, uga ngenali paugeran kang dadi dhasaré panrapan rangkep telu saka ramalan. Rong ambruké Babilon kang kapisan ngenali ciri-ciri profètis saka ambruk katelu lan pungkasan.

Sajarahé Millerite kaulang nganti trep saben aksara ing sajarah Future for America. Ing sajarah Millerite, sawijining kompilasi paugeran kang dipahami déning William Miller lan

dienggo kanggo netepaké kerangka kayektèn kang dipigunakaké déning dhèwèké kanggo martakaké pekabarané malaékat kapisan, dadi sawijining waymark ing sajarah mau. “Panggunaan rangkep telu tumrap ramalan” iku salah siji saka paugeran kang wis dikompilasi ing dina-dina pungkasan iki kanggo netepaké kerangka kayektèn ing sajroning kang pekabarané malaékat katelu diidhèntifikasi.

Telung pawujudan Roma, digandhengake karo telung pawujudan ambruké Babilon, gegandhengané raket, nanging ana bédané. Sundhalé Tirus, utawa Babilon, kang laku jina karo para raja ing bumi, dadi satunggal daging karo wong-wong mau, nanging dhèwèké mrentah ngungkuli para raja mau kaya Yézébel naté mrentah ngungkuli raja Akhab. Roma modhèren iku kéwan galak ing Wahyu pitulas kang ditumpaki déning sundhalé Babilon Modhèren lan kang dipréntah déning dhèwèké.

Kita bakal nerusaké pasinaon iki ing artikel sabanjuré.

“Banjur paningalku dipundadosaken nyingkir saking kamulyan punika, lan kula dipun tedahaken dhateng para sisah ing bumi. Malaékat punika ngandika dhateng wong-wong mau, ‘Apa kowé bakal nyingkiri pitu pageblug pungkasan? Apa kowé bakal lumebu ing kamulyan lan ngrasakaké samubarang kabèh ingkang sampun diprasajèkaké déning Gusti Allah kanggé wong-wong ingkang tresna dhateng Panjenenganipun lan gelem nandhang sangsara merga saka Panjenenganipun? Manawi mekaten, kowé kudu mati supaya kowé bisa urip. Siyaga, siyaga, siyaga. Kowé kudu gadhah pepakèn ingkang langkung ageng tinimbang ingkang saiki kokgadhahi, awit dintenipun Pangéran rawuh, bengis kanthi bebendu lan nesu ingkang murub, kanggé ndadosaké tanah punika sepi tininggal lan numpes para wong dosa saking ing kono. Kurbanen samubarang kabèh dhateng Gusti Allah. Pasrahna kabèh ing mesbèh Panjenenganipun—dhiri, bandha, lan samubarang kabèh, dados kurban ingkang gesang. Kabèh punika diperlokaké supaya bisa lumebu ing kamulyan. Simpenna tumrap kowé dhéwé bandha ing swarga, ing panggènan ing ngendi boten wonten maling ingkang saged nyedhak utawi teyeng ngrusak. Kowé kudu dados wong-wong ingkang mèlu nandhang sangsaranipun Kristus ing ngriki menawa kowé kepéngin mèlu karo Panjenenganipun wonten ing kamulyanipun ing tembé.’”

“Swarga bakal cukup murah, manawa kita olèh iku lumantar sangsara. Kita kudu nyélaki dhiri piyambak sajroning saklumampahing dalan, mati tumrap dhiri saben dina, nglilakaké supaya mung Gusti Yésus piyambak kang katon, lan tansah ngugemi kamulyanipun ana ing ngarsaning paningal. Aku nyumurupi bilih wong-wong kang bubar nampani kayekten kudu mangertosi apa tegesipun nandhang sangsara marga saka Kristus, bilih wong-wong mau bakal ngalami pacoban kang kudu diliwati, kang landhep lan nglarani, supaya bisa kasucekaké lan dipantesaké lumantar sangsara kanggo nampani segelipun Allah ingkang gesang, ngliwati mangsa kasangsaran, nyumurupi Sang Prabu sajroning kaéndahanipun, lan manggon ana ing ngarsanipun Allah sarta para malaékat suci kang resik.”

“Nalika aku nyumurupi apa kang kudu dadi kita supaya kita bisa oleh warisan kamulyan, banjur nyumurupi sepira gedhene kasangsaran kang wis dipikul déning Gusti Yesus kanggo nggayuh warisan kang mangkono sugih tumrap kita, aku ndedonga supaya kita kabaptis lumebu ing kasangsarané Kristus, supaya kita aja mundur nalika ana pacoban, nanging ngasta iku kanthi sabar lan kabungahan, awit kita ngerti apa kang wis kasandhang déning Gusti Yesus, supaya kita lumantar kamlaratan lan kasangsarané bisa kasugihaké. Malaékat ngandika, ‘Sangkalana awakmu dhéwé; kowé kudu mlaku kanthi cepet.’ Sawetara saka kita wis kaparingan wektu kanggo nampani kayektèn lan maju langkah demi langkah, lan saben langkah kang wis kita tindak wis maringi kita kakuwatan kanggo njupuk langkah sabanjuré. Nanging saiki wektu meh rampung, lan apa kang wis kita sinaoni nganti pirang-pirang taun, wong-wong mau kudu sinau mung sajroning sawetara sasi. Wong-wong mau uga kudu akèh ninggal apa kang salah lan akèh sinau manèh. Wong-wong kang ora gelem nampani tandhané kéwan galak lan reca-gambarané nalika pranatan iku diumumaké, kudu nduwèni ketegasan saiki kanggo ngandika, Ora, kita ora bakal ngajèni pranatané kéwan galak iku.” Early Writings, 67.